

Ukrainian Drama TRANSLATIONS

ukrdrama.ui.org.ua

Author	ua	Ніна Захоженко
	en	Nina Zakhozhenko
Play original name / translated	ua	24 години 24 лютого
	en	24 de ore pe 24 februarie
Translator	en	Olena Dobrianska
Language of translation		Română
Copyright of original text belongs to	name	Nina Zakhozhenko
	e-mail	nina.zakhozhenko@gmail.com
Copyright of translation belongs to	name	Nina Zakhozhenko
	e-mail	nina.zakhozhenko@gmail.com

Here you can read only a fragment of text. In order to get access to the full text or to receive permission for staging the text, please, contact the copyright owners of the text and translation.

ukrainian
institute

ukrdramahub

The project is implemented with the support of the International Relief Fund of the Ministry of Foreign Affairs of Germany and the Goethe Institute within the project "Theatrical windows. Work in progress" implemented by the NGO "Teatr na Zhukah" (Kharkiv).

Auswärtiges Amt

Zakhozhenko Nina

24 de ore pe 24 februarie

4:40

ANTON

Aveam 18 ani, stăteam drept, aliniat pe terenul de paradă cu alți băieți. Studiam la Facultatea de litere, îi citeam pe Homer și Ovidiu, doream să studiez greaca antică și latina. Ce armată? Dă-o naibii!! Nu e armată, au spus ei. E pentru orice eventualitate. Făceam flotări, alergam cross country, treceam probele. Ni s-au dat puști de asalt Kalashnikov și ne-au învățat să le asamblam și dezasamblăm. Ne bandajam unul pe altul pe cap, apăsam pe artere și făceam târgi. Ne jucam de-a mumiile și revolta zombilor. Eram siguri că nu vom avea niciodată nevoie de așa ceva în viața reală. Eram siguri că pierdeam timpul în zadar. Pentru că nu am fost destul de norocoși, ne-am născut băieți și avem două ore în plus în program. Pentru că a fost odată un mare război care nu are șansa să se mai repete, dar amintirea despre el trăiește în mintea militarilor răvășiți care ne scot din bibliotecă și ne forțează să ne târâm pe coate, să aplicăm bandaje și să aruncăm grenade din plastic. Doar în cazul în care...
Ce naiba de caz ?

Astăzi bărbaiților le este interzis să plece în străinătate. Țin în mână o grenadă de plastic imaginată și o arunc în dușmani imaginari. Și apoi mă întorc și fug, fug, fug, fug.

5:00 dimineața

ANTON

Trezește-te!

LIKA

Ce zici?

ANTON

Sirena.

LIKA

E doar un exercițiu de alarmare.

ANTON

Acesta nu este un exercițiu.

LIKA

Ieri au spus...

ANTON

E ora 5 dimineața. Acesta nu este un exercițiu.

LIKA

Sunt deja aici?

ANTON

Sunt la Kiev.

LIKA

Dar nu aici.

ANTON

Ridică-te, Lika! Trebuie să facem ceva!

LIKA

Ce?

ANTON

Să cumpărăm mâncare și să retragem bani.

LIKA

(Pauză) Trebuie să facem cafea.

5:30

LIKA

Unde merg toate aceste mașini?

ANTON

Până la graniță.

LIKA

Coadă de aici e până la graniță?

ANTON

E de aici până la graniță.

LIKA

Dar acest lucru este imposibil.

ANTON

S-a anunțat mobilizarea. În curând totul va fi închis. În curând nimeni nu va avea voie să plece din țară.

LIKA

Anton...

2

ANTON

Aceasta este ultima mea șansă.

LIKA

Dar 60 km!

9:00 dimineața

LIKA

Ascultă! Coadă e la realimentare, mai departe e liber.

ANTON

Bărbații nu mai pot trece.

LIKA

Coadă este doar pentru realimentare.

ANTON

Bărbații nu au voie să treacă.

LIKA

Nu este pentru graniță. Este pentru realimentare.

ANTON

Vei merge singură. Cu copiii.

LIKA

Nu voi merge.

9:30

LIKA

Astăzi a început un război în țara mea. El a venit la 5 dimineața cu vaiet de sirene și bombe pe aerodromuri. Din toate părțile, mulți kilometri s-au târât spre țara mea coloane de tancuri, mușcându-i corpul ca o omidă însetată de sânge. Dar orașul meu este situat pe partea de Vest, mai sigură. Am scos bani de la bancomat, am cumpărat 2 pachete de hrișcă, cafea, cornuri, avocado, somon. Eu iau micul dejun. Mă uit pe fereastră. Nu mai este coadă la benzinărie - s-a terminat combustibilul. Soarele a ieșit. Copiii se vor trezi acum și vom merge în parc. Deocamdată e bine. Suntem în siguranță. Deocamdată.

12:00

ANTON

Împachetează rucsacul, sunt două locuri în mașină. Plecați peste o oră.

LIKA

Nu.

ANTON

Vă așteaptă.

LIKA

Nu.

ANTON

Am vorbit să vă aștepte.

LIKA

Nu.

ANTON

Lika!

LIKA

Anton!

ANTON

Nu fi proastă!

LIKA

Aici suntem în siguranță.

ANTON

Când va fi periculos, nu vei putea pleca! Va fi panică și învâlmășeală. Vei putea trece cu copiii? Ești gata să împingi pe alții? Să treci peste cadavrele bunicilor, copiilor și animalelor? În curând va începe un deficit. Produsele se vor termina. Vei strânge rădăcini? Vei mânca șobolani? Nici măcar curele din piele nu avem. Este suficient ca să bombardeze o centrală electrică și nu vom avea nici lumină, nici căldură. Știi cum se face un foc de tabără? Ești gata să prăjești șobolani pe foc?

LIKA

Porumbei

ANTON

Poftim?

LIKA

4

Avem un arc. Vom vâna porumbei. (Pauză) Glumesc.

ANTON

Trebuie să te gândești la copii.

LIKA

Acesta este un arc pentru copii.

15:00

LIKA

Stăteam în baie, eu mă uitam la știri.

De ce plângi? A întrebat fiul meu. De ce plângi? Cine te-a jignit? Te-a jignit cineva? Și fiica mea a spus: el a jignit-o. Cel mai prost om din lume. El este cel mai prost om. Cel care trimite rachete. M-a jignit și pe mine. Sunt atât de supărată pe el. Sunt atât de jignită. Din cauza lui nu am mers la grădiniță. Din cauza lui trebuie să stăm în baie. Din cauza lui mama mereu urmărește știrile. Din cauza lui și a rachetelor lui. Din cauza tancurilor lui, soldaților lui. Eu am văzut, am văzut, am văzut aceste tancuri. Am văzut, am văzut aceste rachete. În aceste știri stupide. Eu îl urăsc pe acel om prost. Îl urăsc. Îl urăsc.

Fiul meu a spus: ce rachete? Lui îi plac rachetele. Fiul meu iubește rachetele care zboară în spațiu, zboară spre lună, rachete bune. Nu a înțeles nimic în afară de rachete. A înțeles că rachetele au jignit-o pe mama. Rachete stupide, a spus fiica mea. Stupide, cele mai stupide. Rachete stupide. Voi doborî aceste rachete, spuse fiica mea, le voi prinde, da, le voi prinde, așa. O să-l prind pe acel om prost. O să-l mușc de mână. Vreau să-l mușc de mână. Așa, a spus fiica mea și m-a mușcat. Așa, așa, a spus fiul meu. Prindea rachete imagine și mă mușca de mână. I-a plăcut jocul acesta.

16:00

ANTON

Eu vreau să plecați. Ca să fiți în siguranță. Ca copiii mei să fie în siguranță. Așa îmi va fi mai ușor. Singur mă voi descurca. Singur voi supraviețui. Nu putem întreține

patru persoane. Tu nu vei putea suporta dacă va dispărea apa și curentul. Nu vei avea cu ce să te speli, nu vei avea ce bea. Nu vor mai fi croissante.

LIKA

Mă descurc fără croissante.

5

ANTON

Eu spun că îmi va fi mai ușor fără voi. Mă voi înrola în armată, voi lua arma în mână, voi sta la un punct de control, dacă vom fi învinși, ne vom retrage în munți, vom deveni partizani.

LIKA

Dar tu nu vroiai să lupți... Vroiai în străinătate.

ANTON

Nici acum nu vreau. Dar nu am de ales. Dar tu poți să pleci.

LIKA

Hai să divorțăm?

ANTON

Poftim?

LIKA

Să divorțăm. Tu vei lua copiii și vei pleca în străinătate. Iar eu mă voi înrola în armată, voi lua arma în mână, voi sta la punctele de control, dacă vom fi învinși, ne vom retrage în munți, vom deveni partizani.

ANTON

Și într-un asemenea moment îmi spui că vrei să divorțezi?

LIKA

Iar tu spui că vrei să mă bagi în autobuz fără bilet de întoarcere. Ne vom recăsători.

Dacă vrem.

ANTON

Sau nu vrem?

LIKA

Sau vrem. Sau nu vrem.

19:00

LIKA

Fondue!

ANTON

Poftim?

LIKA

Fondue! Nu au mai gătit fondue de o sută de ani!

ANTON

6

Și ai decis să faci fondue astăzi?

LIKA

Iubesc fondue!

ANTON

Ah, acum am înțeles.

LIKA

În sfârșit!

ANTON

Ai înnebunit.

LIKA

Iți mulțumesc pentru încurajare! Anton, tu ai adus acasă 6 pâini. Spune-mi pentru ce? Ele se strică în două zile. Mucegăiesc. Ce trebuia să fac? Am făcut crutoane. Mai erau niște brânzeturi vechi, niște vin, ierburi de Provence. O astfel de cină într-un restaurant franțuzesc ar costa 100 de euro.

ANTON

Lika... Incredibila mea Lika! Știi ce cred eu? Cred că e minunat. Cred că, că ești un geniu culinar. Procedăm în felul următor. Acum mâncăm această fondue fantastică, bem câte un pahar de vin, dansăm, jucăm jocuri de societate. Și mâine dimineață tu îți împachetezi rucsacul, îți iei copiii și urci în autobuz. Un autobuz frumos, confortabil cu două etaje. Tu doar trebuie să urci în el. Dacă vrei să mergi în Franța, mergi în Franța. Fondue, ierburi de Provence, croissante. Acolo vă vor întâlni, vă vor stabili, vă vor găsi un loc de muncă, copiii vor merge la grădiniță – gratuit, vei fi liberă, îți vei putea realiza toate talentele.

LIKA

Nu vreau să-mi realizez talentele.

ANTON

Dar ce naiba vrei?

LIKA

Vreau să tânjesc aici. Fără lumină, apă și mâncare. Fără bani și perspective. În frică și pericol. Vreau să încetezi să mă bagi în autobuz și să mănânci această fondue fantastică până nu s-a răcit!

7

23:00

LIKA

Ce naiba vreau cu adevărat? Vreau să mă îmbrățișezi. Să stăm înghesuiți pe podea în micul nostru hol din micul nostru apartament din micul nostru oraș ca două Pete Mici pe corpul unei țări uriașe de pe o planetă uriașă a unui univers imens. În care explodează bombe, erup vulcanii și se ciocnesc stele. Arzând totul în jur, transformându-se în cenușă, distrugând orașe, distrugând destine. Dar acum suntem împreună, suntem în casa noastră și dragostea dintre noi ne ține pe această lume. Măine mă voi urca într-un autobuz plin de copii și femei care plâng și o să stau la coadă timp de 24 de ore ca să trec granița, lăsându-mi aici inima și viața. Dar astăzi sunt aici. De ce mă simt atât de singură? Mă simt singură. Atât de incredibil de singură mă simt aici.

4:40

ANTON

Întunericul vine dinspre Est. Vine moarte, distrugere, sărăcie, foamete și disperare. Treptat, kilometru cu kilometru întunericul se îndreaptă spre casa mea. Mai sunt și rachete de croazieră. Rachete care zboară sute de kilometri în câteva minute și lovesc orice casă oriunde pe glob. Dar în imaginația mea ele lovesc casa mea, o casă cu panouri la etajul al nouălea, unde pe coridor, având o impresie falsă că sunt protejați de doi pereți goli, dorm copiii și soția mea. Casa se prăbușește, acoperindu-i cu moloz.

Trebuie să mărturisesc: nu sunt un om războinic. Nu sunt făcut pentru asta. Lupt bine în Total War. Sunt un strateg bun. Dar nu pot împușca. Mi-e teamă că dacă încerc să împușc pe cineva, mi se rup ligamentele. Așa a spus căpitanul nostru războinic, că există o undă de șoc care îl lovește pe cel care împușcă. O persoană

care n-a împuşcat niciodată în viaţă nu poate împuşca. Nu totul se întâmplă pentru prima oară. Sunt lucruri care nu ar trebui să se întâmple niciodată. Nici măcar nu mănânc carne. Eu nu sunt creat pentru asta. Va fi mai uşor pentru armată fără mine decât cu mine.

Şi nu vreau să mor. Nici eroic, nici așa. Nu vreau asta deloc. Eu vreau să trăiesc. Să cumpăr o casă prin credit. Să atârni un hamac în grădină, să amenajez un cinema

8

sub cerul liber. Vreau să călătoresc. Nu am fost aproape nicăieri, deşi încă aş putea, aş putea merge într-un club din Berlin să dansez toată noaptea, aş putea învăţa să mă scufund adânc până când recifele de coral nu au dispărut din cauza încălzirii globale, aş putea trece pe calea St. James în Spania...

Şi nu pot dormi. Îmi protejerez familia de întunericul pe care nu îl pot controla. Eu citesc ştirile. Ascult sirenele. Mă gândesc la apeluri, autobuze, trenuri, la ajutor umanitar, la pisici lăsate în apartamente încuiate, la aprovizionarea medicamentelor, la bombardamentul din Harkov, la părinţi, contactul cu care a fost pierdut, la asistenţa medicală primară, la baricade. La dreptul de a purta arme. La antrenamentul de tir. Mă gândesc că voi putea apăsa pe cârligul pistolului măcar o dată, chiar dacă mi se rup ligamentele, o dată voi putea. Eu voi putea.

